

Fetița care visa pentru alții

Capitolul 15

Castelul în care o să intrăm acum nu o să-l găsiți pe hărțile turistice și, aproape sigur, nici pe altele. În primul rând, pentru că a fost construit recent și în mare taină. Iar asta a fost posibil tocmai pentru cea de-a doua calitate care a facilitat această discreție: e situat pe un vârf de deal greu accesibil, format din roci solide, fără o vegetație ce ar putea încuraja o cățărare. Niciun drum sau măcar o potecă spre noua construcție nu era de văzut, iar de la poale nu se putea distinge vreun semn de viață în preajma zidurilor înalte. Sătenii cei mai apropiați se hrăneau cu zvonuri din cele mai contradictorii și fanteziste, pe care le transmiteau mai departe turiștilor curioși, incitându-le imaginația. Unii povesteau că acea construcție impresionantă a fost ridicată de un mare miliardar american, alții că e un sediu secret al spionilor spanioli, dar se auzeau și voci șoptite ce susțineau că acolo trăiește însuși Conte Dracula.

Voi, dragi cititori, aveți puterea oferită de povestitor în a escalada cu ușurință...

Dacă escaladați acest deal provocator, ajungeți pe un platou generos unde se întinde castelul misterios, cu porți înalte, bine zăvorâte, păzite de câini feroși, oameni înarmați și camere de luat vederi. Veți fi uimiți de grădina nesfârșită și peste tot

înfloritoare, de izvoarele care o brăzdează și formează pe alocuri cascade înviorătoare ce se avântă în mici ochiuri de apă. Puteți zăbovi pe câte o bancă, privind peștii multicolori ce se oglindesc în apa pură, admirând viețuitoarele sălbatice care vin să se adape fără teamă și bucurându-vă de umbra arborilor exotici, continuându-vă drumul mai departe, fiindcă un astfel de paradis trebuie să aibă și un centru pentru acei care îl administreză și se bucură zilnic de beneficiile lui.

Așa cum era de așteptat, am dat de un palat de basm, cu trepte de marmură de un alb strălucitor și balustradă din argint masiv. Ușa era din lemn nobil și dens, încrustată cu simboluri enigmatice și figuri preluate parcă din desenele rupestre, toate din aur. Am intrat într-o clădire vastă, cu nenumărate uși și multe suflete care-și trăiesc viața departe de lumea obișnuită.

Cea mai reprezentativă dintre încăperi era sufrageria spațioasă, cu o masă rotundă, acoperită de mătase și încărcată cu douăzeci și patru de platururi, tot aurite, firește. Pe cele două scaune ocupate, am văzut întâi o persoană cel puțin interesantă, mică de statură, cu o calviție lucie, dar cu o barbă bogată care-i acoperea tot chipul, cu excepția ochilor semiînchiși. Mâinile mici și fremătătoare își găseau mereu ceva de făcut: ba să-și mângâie barba lungă cu ele, ba să-și scoată batista și să se ștergă la ochi, ba să-și pipăie pielea netedă a capului sau să atingă brațul celui din dreapta lui.

Acesta era o altă figură exotică, în primul rând pentru că purta o rasă neagră cu o glugă care-i acoperea capul și aproape tot chipul. Doar nasul cârn, o mică parte din ten și vocea-i pițigăiată lă-sau să i se ghicească vârsta foarte înaintată. Tot în preajma primului personaj, lâncezind de o parte și de alta a fotoliului său, puteau fi admirați doi lei, maiestuoși prin mărimea lor, dar și a coamei pe care o etalau. Păreau că sunt indiferenți la tot ce se întâmplă în jur, dar tresăreau la fiecare zgomot sau mișcare mai puțin obișnuită, cum a fost, de pildă, intrarea unui valet pe ușa de la celălalt capăt al încăperii:

– M-ați chemat, stăpâne? rosti acesta în spaniolă, făcând o plecăciune.

– Tu ce părere ai, că am sunat din greșeală? se răsti cel cu barbă. Cheamă-mi repede pupilul, că mâncarea-i gata imediat.

Valetul dispăru în mare grabă și nu dură mult până când deschise iar ușa, pentru a face loc unui tânăr chipeș și dezinvolt.

– Hai la tata! îl întâmpină cu entuziasm același personaj. Nu știai că-i ora mesei? Doar n-o să lipsești de la cea mai importantă întâlnire din zi, Nino.

Tânărul se apropie și luă loc în stânga celui care-i făcuse invitația. Apoi zise cu reproș:

– Nu-mi place să vin fără prietenul meu. De ce nu-l accepți și pe el?

Bărbosul îl luă de după umăr, simulând o strângere în brațe.

– Tu ești fiul meu adoptiv, ești brațul meu războinic, viitorul erou al lumii. Cu celălalt nu mă pot înțelege, că-i mut și eu nu-i cunosc semnele, iar dacă întreb ceva, vreau să mi se răspundă. E drept că ai avut nevoie de el înainte de deveni complet, dar acum nu văd ce folos mai are.

– Eu văd, răspuse hotărât tânărul. El e singurul prieten pe care-l mai am, cel care-mi dă puterea interioară.

– Dar mă ai pe mine, dragul meu. Și îl mai ai pe Pablo, reprezentantul zeilor și trimisul zeiței Cuaticue, să ne ajute în renașterea lumii și pacea ei eternă, spuse bărbosul, arătând către omul tăcut și cu chipul ascuns. De aceea numele de Montezuma e binecuvântat, însemnând Zeul Muntelui, de unde vine puterea și toate darurile Pământului. Iar eu am fost reîncarnat pentru a îndeplini voința celor care ne veghează.

O ușă laterală se deschise larg, iar în fața ei apăru un bărbat masiv, cu ten închis la culoare, mustață de mexican și un costum de bucătar ce includea o bonetă înaltă care-i dădea un aer de Chef. Omul se înclină într-un unghi de nouăzeci de grade și se adresă bărbosului, cu o voce afectată:

– Putem să servim masa, stăpâne?

Montezuma făcu din mână un gest scurt de aprobare, după care salonul a fost invadat de tinere creole, purtând fiecare un platou strălucitor cu câte un fel de mâncare aburindă. Douăzeci și patru de frumuseți cu părul la fel de lung și prins într-o bentiță cu inscripții diferite – doar de

cunoscători înțelese – îmbrăcate în fustițe scurte și un șorț imaculat. Cu mișcări grațioase și zâmbete cuceritoare, au înconjurat masa, oprindu-se fiecare în fața locului stabilit pentru a pune îmbietoarea povară pe platourile mari ce așteptau pe masă. Cu aceleași mișcări calculate, s-au așezat pe scaune și au servit câte două înghițituri din mâncarea adusă, după care s-au ridicat și, înclinându-se în fața celor trei meseni, părăsiră în șir ordonat încăperea. Nino era impresionat mereu de această defilare, dar de data asta nedumerirea lui primi o explicație din partea tutorelui său.

– Aceasta e tradiția Casei Împărătești, a neamului nostru milenar. Mâncăm doar o dată pe zi, când se pregătesc douăzeci și patru de feluri, câte unul pentru fiecare oră a zilei. Acestea sunt servite de fetele sau nepoatele supușilor mei, ele având și plăcuta datorie de a gusta primele din fiecare preparat, pentru a ne demonstra că nu sunt otrăvite. Știu că astăzi e aproape inutil, deoarece sunt otrăvuri care-și fac efectul după câteva ore sau chiar zile, dar obiceiul e frumos și trebuie păstrat. Ce zici, ți-au plăcut fetele? Unele sunt de vârsta ta, iar tu trebuie să ai deja nevoile unui bărbat. Spune-mi pe care o vrei și la noapte va fi a ta.

Tânărul nu găsi cuvinte de răspuns, în schimb se auzi vocea subțire a omului cu gîlguță:

– Inima îi e atinsă de altă fată.

– Ce spui acolo, Pablo? se arată uimit Montezuma. Despre ce fată poate fi vorba, iar eu să nu știu? E adevărat ce spune Marele Sfătuitor, Nino?

– Nu-i nimic serios, se scuză tânărul. A fost o fetiță cu care m-am înțeles mai bine, dar a dispărut din viața mea.

– Dar simți tentația de a răspunde chemării ei, continuă misteriosul personaj.

– E doar un gând copilăresc, zâmbi Nino. Pe atunci eram vulnerabil și fără speranțe concrete, dar astăzi sunt un om împlinit, gata să-mi făuresc un viitor pe măsura visurilor. Nu am timp pentru idile sau gesturi cavalerești.

– Așa te vreau, copilul meu! Nu m-am îndoit nicio clipă că merită să investesc în tine, că ai sânge de aztec și ne-a fost dat să ne întâlnim. Chipul pe care l-ai primit și brațele cu care ai fost dotat sunt voința zeilor, transmisă prin reprezentanții lui. Nici nu știi câtă putere posezi, dar pot să te ajut chiar acum în această privință. Vino până la fereastră, să facem o demonstrație.

Montezuma se ridică de pe jilțul aurit și-i făcu semn băiatului să-l urmeze. De la acea fereastră se vedea o mare parte din grădina exotică a castelului, cu bănci umbrite de arbori, un pâraiaș ce aluneca lin printre tufele înflorite și apoi se scurgea într-un mic iaz.

– Poate ți-ai dat seama că harul pe care l-ai avut înainte nu era suficient pentru ambițiile tale și planurile noastre. Aveai nevoie de un amplificator, care să transmită curentul electric la distanță, fără să te expui. Acest amplificator e încorporat în mâinile tale și are o putere extraordinară. Încearcă-l acum.

– Cum aş putea? se interesă, nedumerit, tânărul.

– Îndreaptă o mână spre victimă și dă un impuls energiei din tine, cum o făceai înainte. Uite, de exemplu, înspre prietenul tău ce stă pe bancă.

Nino se uită intrigat spre bărbos, dar acesta râse:

– Hai că am glumit, de data asta. Alege altceva... cum ar fi căprioara aceea care bea apă din iaz... sau o pasăre în zbor.

Tânărul se gândi câteva clipe și întinse o mână spre cer, unde un vultur se rotea în cercuri tot mai strânse, pândind cu atenție vreo pradă de la sol. Fulgerul ce-i țâșni din palma deschisă îl sperie și pe băiat, de aceea rată din prima încercare. Își reveni înainte ca pasărea să dispară și lansă o nouă rază ucigătoare. Impactul a fost instantaneu, pasărea fiind arsă complet căzând din înălțimi precum o piatră.

– Oaaau! exclamă Nino, fără să-i vină să creadă.

– Ai început bine, dar mai trebuie să exersezi. Îți voi fi alături și te voi învăța multe, așa cum i-am învățat pe Iisus și Mohamed, îi promise Montezuma, arătând spre cei doi lei. La început s-au crezut regi și stăpânii lumii. Dar i-am adus pe calea adevărului, a luminii și a vieții adevărate, așa cum vreau să te aduc și pe tine. Eu ți-am dat putere și înfățișare, eu pot să ți le și iau, dacă nu le folosești după voia zeilor adevărați. Acum, hai la masă, că se răcesc bunătățile.

Timpul trecea tot mai greu pentru cei doi co-

pii-adolescenți, care se simțeau precum două păsări închise într-o cușcă de aur. Degeaba trăiau într-o grădină întinsă și paradisiacă, se delectau cu cele mai alese preparate și puteau să se scoale și să se culce la ore târzii. Deși n-ar fi crezut vreodată, parcă simțeau un dor tot mai profund de internatul profesorului Bogdan, de orele de agrement în care discuțiile se dovedeau plăcute chiar și când erau în contradictoriu, de profesorii virtuali de la care învățaseră multe lucruri interesante. Aici, în schimb, nu se predau decât limbi străine, istoria și religia aztecă, presărate cu reguli și obligații care le revin pentru a schimba lumea păcătoasă.

Sentimente recunoștea că tânjea după Poligraf și Visătoare, în timp ce Șoc se încapățâna să nu vorbească despre asta. Totuși, aștepta de fiecare dată să-și întâlnească prietenul și să-i povestească impresiile zilei, imediat ce venea de la masă și, implicit, după întâlnirea cu Montezuma și Pablo. La început a fost entuziasmat, dar, pe măsură ce zilele se scurgeau, chipul lui era tot mai trist și inima tot mai dezamăgită. De data asta a venit „la spovedanie” cu cea mai traumatizantă experiență trăită vreodată, excluzând, poate, accidentul în care a fost electrocutat.

„Ce s-a întâmplat cu tine?”, l-a întrebat prin semne Sentimente. „Arăți groaznic”.

– Azi am omorât un om! rosti dintr-o suflare Șoc, așezându-se pe bancă alături de prietenul lui. Un om pe care de-abia îl cunoșteam și care nu mi-a făcut nimic.

„Cum așa?!”, se miră copilul de lângă el.

– Totul a fost ca un vis urât, de care n-aș vrea să îmi mai amintesc. Dar știu că nu-i bine, iar visul acesta poate să se repete tot mai des, deși nu-mi place și aș vrea să mă trezesc. Îmi spun că eu nu-s așa, că n-am avut încotro, dar tot nu-mi pot convinge conștiința. Trebuia să mă împotrivesc până la capăt, dar mi-a fost frică de oamenii ăștia, iar, pe de altă parte, eram curios.

„Ce tot spui acolo?”, se repetă Sentimente.

Șoc își ascunse obrazul între palme, de parcă îi era rușine să-și arate zbuciumul, după care trase aer în piept și începu să se descarce cu glas stins:

– Am participat la un sacrificiu religios, despre care am citit că se practica în trecutul îndepărtat. Montezuma zice că e absolut necesar pentru ca zeii să ne ajute în redobândirea marelui regat și a supremației în lume. În plus, pretindea el, această ofrandă trebuia să vină din partea mea, ca o inițiere în ritual și o acceptare de drept în rândul celor care vor stăpâni lumea. Victima era un grădinar pe nume Mario, ales după o revelație venită prin Marele Sfătuitor, Pablo. Omul nu avea pic de vină, dar glasul zeilor trebuia ascultat fără crâcnire, iar cel sacrificat să fie mândru de această alegere. Eu credeam că această ceremonie va fi executată ca pe vremuri și mă pregăteam să plec înainte de a vedea măcelul, dar mi s-a cerut imperios să-l ucid chiar eu, prin electrocutare. Să-mi dovedesc astfel tăria de caracter și devotamentul pentru regele meu. Am refuzat cu vehemență, dar mi

s-a spus că altfel dă drumul celor doi lei, care-l vor sfâșia în bucăți și îl vor mânca până la ultimul os. Omul va suferi mai mult, iar eu voi fi pedepsit pentru nesupunere. Ce puteam face, Sentimente?

Băiatul nu știa ce să-i răspundă, dar îi atinse mâna cu palma, transmițându-i o undă de liniștire. Cu sufletul mai ușor, Șoc își continuă relatarea:

– A trebuit să le fac pe plac și l-am electrocutat cu un șoc puternic pe bietul Mario, astfel că n-a apucat să simtă durerea sau să scoată vreun sunet. Montezuma zâmbea mulțumit, în timp ce Pablo se apropia de cadavru făcând semne misterioase și rostind rugăciuni doar de el știute. Uite așa am ajuns un criminal, Sentimente. Și mă tem că acesta e doar începutul, după cum îi cunosc acum pe cei doi fanatici. De asemenea, sunt îngrijorat pentru tine, de câte ori ne despărțim. Aștia nu te apreciază deloc, ar putea oricând să te sacrifice sau, mai rău, să mă pună pe mine să te omor. Nu știi cum aș reacționa atunci, dar oricum ar fi o mare nenorocire.

„Nu te necăji pentru mine, gândește-te la tine și la cei care au mare nevoie de ajutorul tău”, îi răspunse Sentimente.

„Vrei să fii Nino în continuare sau ai puterea să rămâi Șoc? Vrei să te conducă zeii străini sau poți să iei singur decizii? Vrei prieteni noi sau te mulțumești cu cei pe care îi ai deja și nu îți cer să omori pe nimeni? Fetele de la internat au nevoie de tine, iar ție îți pasă de ele, o simt. Ai văzut și tu

mesajul, dar nu vrei să-ți recunoști sentimentele. Încă nu poți zice că ești un criminal, pentru că ești minor și ai fost silit la un gest oribil. Poate găsim o cale să scăpăm din acest cuib blestemat și să ne întoarcem în familia noastră.”

SIONO
EDITURA